

Владимир Колев

Кралят на пѣдпѣдѣците

Влезе в офиса тихо, подчертано ненаатрапчиво. Но и това е било трик. Такава жена просто не може да остане незабелязана. Без значение, дали ще я разглеждаш поетично, като нежната „Пролет“ на Ботичели, или по-просто – като Пами Андерсън. В съчетание с фигура, която кара мъжете по улицата да стават жертва на транспортни произшествия прибавете миловидно, но сериозно лице и очи – пѣстри, с пламъчета. Вероятно не е била висока, защото не стърчеше над Шефа. А той е от тия, чворестите мъже. Ще добавя, че това бижу беше в ефектна опаковка – не съм толкова силен в актуалната мода, но тоалетът ѝ май имаше нещо общо с „Армани“, а орнаменталистиката – може би с „Булгаро“?

Поздрави възпитано, като гимназистка от епохата на нямото кино. И помоли Нели да докладва на Шефа, че идва на уговорената от вчера среща във връзка с рекламния проект „Ciel bleu“¹. Прононсът на френския ѝ беше автентичен. Когато жена се домогва до служебна среща с мъж, отначало трябва да го омае с глас. Явно, беше справила добре с първата бариера. Наблюдавах с умерен интерес с какъв финт ще преодолее втората? – Ами, с никакъв! Шефът четеше спортна рубрика, излегнал се накриво в ергономичния стол. Думите на Нели не го бяха накарали да промени положението на тялото си. Нели е приятен екземпляр от подклас „благородни тарикати“, затова отвори по-широко вратата – да мога да се насладя и аз на това, което има да става. Шефът хвърли разсеян поглед над очилата, идваха да го крънкат за какво ли не, но това, с демонстрираното безразличие беше ефект само на първата секунда.

През втората, вече се беше катапултирал, като убоден с карфица. И заприлича на смутен гимназист, пак от епохата на нямото кино.

За съжаление, толкова можахме да видим. Нели трябваше да затвори вратата.

А аз стоях от половин час и чаках височайшият взор да се запознае с последните спортни клюки и чак тогава да ме осени с вниманието си. Не че ми пука особено, слънцето се търкаля, работното време тече, но... Веднага си признавам, че не обичам Шефа! Когато дойдох като „Мениджър по продажбите“, работата беше опечена чрез атестация на която не се казва „Не!“¹. Именно защото не можеше да ми откаже, той не пропусна да си погали душата, като същевременно ми покаже къде ми е мястото:

– Момче, тук аз съм Крал и Бог. Ама можеш за по-кратко да ме наричаш „Шеф“. Но „Шеф“ с главно „Ш“. Айде, бягай при Нели да ти

1. „Ciel bleu“ /фр./ – „Синьо небе“

оправи документите!

Налага се да дам още информация за Шефа, а покрай Него – и за себе си. Тоя, с главното „Ш“...

Ами, обикновена шушумига от епохата на зрелия социализъм. Славно време е било, щом като човек, който на две магарета купа сено не може да раздели, е бил директор на огромния курник – птицекомбинат № 1 на Балканите. В още по-славните години на Прехода, главното „Ш“ взел уж като кредит доста пари, които естествено забравил да върне. Банката фалирала по системата на предизвестената смърт и т.н. – да не ви развивам типови сюжети по Маркес... Основната част от тези пари, надеждно защитени с кодове, пароли и разни други хитрини на банкерската мисъл, си отлежаваха в офшорни банки. А Шефът се правеше на бизнесмен и разработваше любимата идея за Курник № 1 на Балканите. Този път за пьдпъдъци. С по-малката част от ощипаните пари. Ей така, за да се чувства велик.

Сега шушумигата бях аз. Ама шушумига с престижна специалност, придобита в престижен университет. След завършването, като повечето образовани глупчовци си мислех, че щом знам, значи ще мога. Отначало се забах при едни афганистанци да продавам ябълки. След седмица разбрах че тая с ябълките била за парлама. Занимаваха се с трева, ама не тази дето я пасат магаретата, а онази, дето дими под носовете на гимназистите от епохата след нямото кино.

Взех мерки и се спасих. Отидох при един грък, който пък въртеше далавери с потокали и обувки. При него се задържах три месеца. Докато гъркът внезапно се вмъгляса.

Тъкмо ми беше увиснал носът и се сетих за вуйчо. По рефлекс. Като няма на какво да разчита, българинът се сеща първо за Бога – за да Го напусва! А след това, за вуйчо си, ако има точно „такъв“ – за да му помогне. И вуйчо ми е с главно „Ш“ – Шушумига, но на отговорна позиция, в някакъв Съвет. А аз съм му слабост още от малък.

Благодарение на него, станах поданик на Краля. И от половин година получавам редовно заплата.

Докато размишлявах над нерадостния си професионален старт, Нели получи нареждане от главното „Ш“ да вляза при него. Това, което видях на бюрото му, чисто естетично, си беше направо красота. Представете си пьдпъдъче яйце на небесносин фон и рекламно послание „Небето е наше!“ На кого – на пьдпъдъците? На яйцата им? Или на тия – новоизлюпените, като Шефа?! Ако става въпрос за тях, девизът трябва да се смени. Например със „Земята е наша!“ По-точно – „Страната е

наша!“

Пролетта беше успяла да го омае. Вече си говореха за уточняване на детайлите по проекта. В подходяща обстановка. Споменаваха нещо за билбордове, визуална дидактичност и не знам какво още... Последния израз естествено беше неин. Главата на главното „Ш“ не може да роди такъв бисер.

Шефът си пада по свежата женска плът, но е дзифтар на квадрат и неверник от сой.

... Вечерта ме поизненада. Не с това, че бях осенен от великата милост да присъствам. Горкият, има си една Горгона вкъщи, над която аз пък имам някакво влияние и така му оформям алибитата.

Номерът беше, че непосредствено преди да тръгнем за ресторанта, онова дебеловратото, Ватманът, донесе едно куфарче. Щом останахме само двама в кабинета, Шефът предизвикателно го откряна пред мен. На око, вътре имаше поне петдесетина бона в зелено. Доста пари за ресторантска сметка... После минахме покрай Ректората и взехме нашата нова позната, на която така и не научих името. Докато паркирах „Мерцедес“-а пред „Розовото фламинго“, картинката започна да ми се поизяснява. Наблизо до нас се намести „Нисан“, а в него беше Ватманът. От мерак да кавалерства, Шефът „забрави“ куфарчето на задната седалка.

После, в разгара на свалката, когато дебелакът се правеше на младок, а тя си даваше вид че му вярва, започнаха и изхвърлянията. Освен като Шеф с главно „Ш“, той пак се самоопредели и като Краля на пѣдпѣдъците. От неговите уста звучеше почти като Краля-слънце... В присътъп на доверие, помоли Мишлето да отиде до колата и да отвори куфарчето. Най-отгоре в него бяха рекламните материали. Нали щяха да обсъждат идеи ...

Сценарият не беше от сложните. Под рекламните шарени бяха банкнотите. А в съседната кола – Ватманът. Да потроши жена, па била тя и самата нежност, за него беше като да лапне кюфте. Когато Пролетта излезе видях, че Кралят въобще не беше толкова пиян. Спокойно изчакваше дали Мишлето ще посегне към бучката сирене в капана.

Олекна ми, когато тя се появи. Носеше куфарчето, а на няколко метра след нея, съобразително се влачеше Ватманът.

– Извинявай мили, минах през тоалетната да си освежа грима. Но струва ми се, че мястото на куфарчето не е в колата. Затова го донесох. – Каза го естествено, като разбиращо се от само-себе си.

А де?! В ръцете ти – ключове. От бърза кола. На задната седалка –

куфарче с пари. И да не ти мине през главата да изхързулкаш този симпатяга?... Наистина, съществува вероятност Пролетта просто да не може да шофира. Не, не е това...

Издържа теста с отличие. Боже мой, такава хубава жена и толкова... почтена? Виждали ли сте такава съчетание?!

Друго за отбелязване нямаше. През нощта аз спях на дивана в офиса, а те двамата – в скромната ми гарсонiera. На другия ден, със зачервени като на заек очи се явих пред Горгона, за да ѝ обясня как е работено цяла нощ над един много, ама много перспективен рекламен субект, пардон проект.

Акълът на благоверната на Шефа е около нивото на хвъркатите, които се отглеждат в комбината. Едва ли прави разлика между „субект“ и „проект“. Но в главата ѝ, с основание, се е наслоило недоверие.

Не че беше изненадана, но за да разсея съмнението ѝ, ми се наложи аз пък да поработя над някои нейни интимни проблеми. Очакваше се... Човек понякога трябва да се жертва в интерес на работата! Още повече, ако е поданик на Краля на пълпъдъците...

Подсъзнателно, нещо все пак ме е човъркало. Това до тук не можеше да не бъде фалшива картинка. „Армани“ и „Булгаро“ трудно се връзваха с фрапиращата почтеност на Мишлето. Но „Ш“-то, неверник от сой, противно на себе си, беше хлътнал...

В петък сутринта нещата си дойдоха на мястото. Шефът с главното „Ш“, Кралят на пълпъдъците от снощи беше в реанимацията. След масивен инфаркт.

Ама много масивен!

Вдигнахме се с Нели, наложихме си опечалени физиономии, които отчасти бяха искрени, и отидохме до клиниката на Медицинска академия.

... Даже не я нарече кучка. Вече се беше примирил. Беше подценил Мишлето, опитвайки се да го излъже с бучката сирене. Докато продължили „обсъжданията по проекта“ в моята гарсонiera, от куфарчето нещо все пак изчезнало. Но не някакви си петдесетина бона. А картонче с пароли и кодировки – шедьоври на хитрините на превантивната банкерска мисъл. Шефът не е на „ти“ с компютрите и затова си дописва някои неща на лист. За човек, който си има нещо в главата не е проблем с едно такова листче в ръка да направи каквото си поиска с активи и авоари. Някой да не знае, че обирите с чували вече не са толкова актуални?!

На излизане от болницата срещнахме Горгона. Не изглеждаше опечалена от минимално-необходимото за случая. Нещо в погледа ѝ ми

подсказа, че и аз няма защо толкова да се тормозя...

Не, благодаря! Веднѣж вече се жертвах в интерес на работата...
Втори път надали ще успея да се накарам!

След кратък размисъл, поех към трамвая. Трябваше да се отбия до вуйчо. Дано той...

Но не напсувах Този, Който е на небето...

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: Не мога да кажа, че младият мъж внушаваше антипатия. Напротив. Но в самоиронията му ясно прозираше горчилката на неувереността.

От друга страна го оправдавам. За да повярваш на себе си не е достатъчно да си престоял необходимите хиляди часове над книгите и пред компютъра.

Не е вярно, че човек търси само пари, слава и власт.

Без да съзнава, той просто търси себе си... Но не винаги се намира.

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11907>]